

Tonny sagde farvel
til sit ene ben – og
goddag til livsglæden

Vi har fået en gladere far

Mange års smertehelvende efter en trafikulykke blev afløst af lettelse, da Tonny Thrane fik sit venstre underben sat af. Nu har han lettere til smil og er blevet mere aktiv med sine børn

Hvor vi andre har venstre underben, har Tonny nu en fin protese. Et valg, fordi den ene operation efter den anden aldrig fik tag på hans stærke smerter

■ 1992 var året, hvor Danmark vandt EM i fodbold i Sverige, og det var året, hvor Danmark stemte nej til Maastricht-traktaten om Den Europæiske Union. Men 43-årige Tonny Thrane fra Kolding husker 1992 for noget helt andet og for ham langt mere alvorligt.

Lørdag den 2. maj, før både EM-finale og afstemning, skulle Tonny Thrane og en kammerat på fisketur. Som så ofte før var Tonny's transportmiddel hans elskede motorcykel, en Honda CB 550 Four. De to kammerater satte kursen mod Lillebælt, hvor de først forsøgte sig på den jyske side, men da fiskene ikke bed på, fortsatte de mod Strib på den fynske side af broen.

– Vi kørte over den gamle Lillebæltsbro og ind mod byen. Sigtbarheden var god, og vi kørte på et langt, lige stykke. Et stykke fremme kunne jeg se en bil, der holdt stille og blinkede til venstre. Da vi var 30-40 meter fra krydset, drejede manden på rattet og trådte på speederen – og kørte lige ind foran os. Vi kunne ikke nå at stoppe, og vi lavede en bremsestreg på cirka fem meter, fortæller Tonny, hvis motorcykel snurrede rundt og røg baglæns ind i bilen.

Facit var, at hans højre ben, som kom i klemme mellem mo-

torcyklen og bilen, var brækket, mens hans venstre underben blev knust, da motorcyklen faldt ned over ham. Tonny's kammerat fik kun små knubs og kunne rejse sig ved egen hjælp. Men Tonny var hårdt medtaget.

Tonny var en erfaren motorcyklist og foretog sig intet forkert på dagen, men alligevel blev det hans sidste tur som motorcyklist, ligesom han også måtte erkende, at han måtte sige farvel til sit job som VVS-rørsmed.

– Dét arbejde kunne mit bentøj ikke holde til mere, sagde lægerne, fortæller han.

Som om smerterne forårsaget

af ti brud på det venstre ben og fire på det højre ikke var nok: Nu skulle han også i gang med at skabe sig et nyt arbejdsliv.

– Men jeg tænkte, at så må jeg jo bare finde på noget andet, forklarer Tonny. Og det gjorde han. Men først efter at have været sygemeldt i knap to år. To lange år, hvor han først sad i kørestol i et halvt år og siden skulle gennem en hård genoptræning.

Det højre ben, som var brækket midt på skinnebenet, ville ikke gro sammen. Heller ikke efter otte uger med et udvendigt armatur og yderligere otte uger med lårbensgips. Der skulle et 45 cm langt marvsøm til, før hans højre ben kom i orden.

Helt så let gik det imidlertid ikke med det venstre ben, som under genoptræningen begyndte at vinkle forkert og gav Tonny mange smerter. Han fik en artrodese, en operation, som er en "stivgørelse" af foden, men det

hjalp ikke. Han fik en ny artrodese, det så positivt ud, og konklusionen var, at det ikke ville blive hverken værre eller bedre.

– Jeg måtte simpelt hen leve med det, som det var, fortæller Tonny Thrane.

På rette hylde

Viljen til at komme på højkant og blive gående igen var stærk, og det var viljen til at komme i arbejde også. Under sin to år lange sygemelding begyndte Tonny at interessere sig for computere, og Kolding Kommune hjalp ham i gang med en uddannelse som informatikassistent, der er en mellemting mellem en kontor- og it-uddannelse.

– Allerede inden eksamenstiden havde jeg fået arbejde som it-supporter. Mine muligheder var snævret meget ind, men min interesse for edb gjorde, at jeg landede på rette hylde.

Tonny levede gennem hele for-

Hjælper nu andre

På Tonny Thrane's hjemmeside, www.thraneweb.dk/amputation, kan man følge hele hans forløb meget nøje og få gode råd. Man kan bl.a. se YouTube-videoer om, hvad andre amputerede er i stand til. Hjemmesiden er blevet en stor succes og anbefales både af Kolding Sygehus, bandagister og de kommunale fysioterapeuter.

– For mig har det altid været vigtigt at kæmpe og ikke synke hen i selvmedlidenhed, siger Tonny. Nu kan hele familien – selv husets katte mærke, at livsgnisten er kommet igen

Michael på 15, niårige Martin og Maria, der er 12 år, er ikke i tvivl: Deres far er blevet meget gladere, efter at han selv bad om at få amputeret sit venstre underben. – Det er bare så dejligt, som Maria siger

løbet et "normalt" liv, og sammen med sin kone har han også fået tre børn – datteren Maria og sønnerne Michael og Martin – efter ulykken. Men selv om han var positiv i hele sin tilgang til forløbet, prægede de stærke smerter ham dog alligevel.

Særligt hen på dagen, og især hvis han havde været meget aktiv, kunne det være svært at komme i gang igen, og det kunne mærkes på humøret. Han blev lettere irriteret. Og i perioder kunne familien godt mærke, at tærsklen for, hvad han kunne overkomme, var mindre. I ti år levede han med de smerter og den tilstand, artrodese nummer to efterlod ham med.

– Foden blev tykkere med årene, og jeg havde periodevis smerter, men jeg passede mit

arbejde og levede normalt. Nu syntes jeg imidlertid, at jeg ville høre, om der var noget, lægerne kunne gøre.

I svigerfars fodspor

Tonny Thrane gik ikke forgæves. Lægerne opdagede, at han i ti år havde gået rundt på et ben, der ikke var helet. Kroppen havde skabt et "falsk" led. Løsningen blev en artrodese nummer tre.

– Fem-seks måneder efter operationen var jeg til en kontrol, og der fik jeg at vide, at helingen var stoppet. "Det var ikke så godt", sagde jeg.

Tonny havde på forhånd sagt, at det blev hans sidste operation. Næste gang måtte de – lægerne – tage det venstre ben! Og som tænkt så gjort...

mærke, at deres far måske nok havde sagt farvel til sit ene ben, men goddag til det gode humør.

– Han havde nemmere ved at blive sur før, fordi det gjorde ondt, men nu er han blevet gladere, og det er bare dejligt, smiler 13-årige Maria, der er den mellemste i børneflokket.

– Ja, det har givet en helt anden livsgnist, og jeg kan gøre flere ting end før amputationen, erkender Tonny.

Han og børnene er fælles om langt flere aktiviteter end tidligere. De hygger sig.

– Vi går lange ture med hundene, og det gjorde vi ikke før. Før cyklede vi ikke ret tit, det gør vi nu, og turene bliver længere og længere, fortæller Maria, der sammen med sine søskende og mor har været en god støtte for sin far hele vejen.

Vigtigt med åbenhed

– Familien har betydet rigtig meget, og de har alle sammen været positive. Min kone og jeg har været meget åbne over for børnene, det er vigtigt, understreger Tonny.

– Vi spørger bare, så svarer de, tilføjer Maria.

I mange år har Tonny ikke været sportsligt aktiv, men nu træner han i et motionscenter flere gange ugentligt. Og så nærmer det sig terapi, når han arbejder med sin egen hjemmeside, der beskriver hele det forløb, han har været igennem, og de udfordringer, han stadig møder.

– Jeg søgte selv efter informationer på nettet, inden jeg skulle amputeres, men det var ikke let at finde frem til andres erfaringer. Jeg tog billeder, når jeg var til undersøgelser, og de blev sammen med en masse oplysninger lagt på nettet, hvilket sygehuset også syntes var en god ide, siger han.

– Jeg vil også gerne fortælle unge mennesker, at alt ikke behøver være håbløst, selv om man f.eks. mangler et ben. Hvordan det går, afhænger meget af ens indstilling til tingene. For mig har det altid været vigtigt at kæmpe og ikke synke hen i selvmedlidenhed.

PS Når Tonnys kone ikke medvirker i artiklen, skyldes det ene og alene hensyn til et særligt arbejde, hun har inden for en speciel del af plejesektoren. □

Af Bo Nielsen

Foto: Poul Anker Nielsen

redaktionen@familiejournalen.dk